Podul

Poveste din poveste: alta. Desi vei fi de parere ca-i aceeasi; mereu aceleasi povesti intru poveste. Ti-o spun. Pentru ca intre Dincoace si Dincolo se afla, de-a pururi, el, Podul...

Alb. Inalt si rece. Impunator.

Tata spunea ca fiece pod e o punte intre Ceva si Altceva. Intre ceea-ce-suntem si ceea-ce-vom-fi. Ori intre ceea-ce-suntem si ceea-ce-am fost: depinde in ce parte te afli, depinde din ce parte privesti.

Povestea-i aceeasi vei spune. Aceeasi de fiecare data si alta pentru fiecare. Aceeasi si totusi irepetabila, in fond. O prea frumoasa minciuna sacra: povestea iubirii si a mortii lor...

I

Poate ca nimeni nu va sti vreodata cine a fost in realitate Vladimir si cine a fost Isabela.

Uneori ma gândesc ca puteau fi oricare dintre noi.

De ce se iubeau atât de mult si ce cautau ei acolo in aceea ultima zi a acelui an? Incotro se indreptau? Nimeni nu va sti. Stim doar ca ajunsesera deja aproape de pod când el pierduse controlul volanului, masina derapând si izbindu-se de parapeti.

Daca fusese vina lui? In clipa aceea era atât de lucid incât se mirase el insusi, insa calmul lui dintotdeauna nu-i mai putuse fi de ajutor: parapetii au cedat, automobilul rostogolindu-se ca o jucarie lânga picioarele podului. Isi mai amintea doar ca Isabela strigase ceva, poate fusese un tipat de spaima ori ceva asemanator; masina ramasese cu rotile-n aer si primul lucru care-i retinuse atentia a fost ca parbrizul din fata era spart.

Voi iesi pe acolo, isi zise, dându-si seama ca trebuiau sa paraseasca masina.

Chiar asa: era cea din ultima zi a lui indrea, mohorâta, c-un vazduh violet de nori plumburii. Doar ciorile lipseau.

Isabela isi intinse mâinile albe spre el, soptindu-i numele. Avea o rana pe frunte, un firicel de sânge purpuriu prelingându-i-se lin spre coltul ochiului stâng. Ca un trandafir.

- Te poti misca? o intreba.

Si ea:

- Parca se intâmpla ceva cu picioarele mele...

Lui Vladimir ii venea sa urle: Oare de ce toate astea? De ce tocmai noua?

Ochii-i ardeau, gura-i sângera, aerul era rece, parca solid, acusi devenea umbra, intuneric blestemat, parsiv. Trebuia s-o scoata pe Isabela, se-ntoarse, miscându-si mâinile si picioarele, simtindu-si trupul amortit, strain. Parea ca o mâna greoaie ii apasa capul, ametea, incercând sa-l ridice; dar era lucid. Din stânga zari pâlpâirea unei flacari; trebuie sa iesim, isi zise, masina poate ezploda.

O-mbratisa pe fata, simtindu-i trupul tremurând, parea speriata si inghetata, isi impinse trupul cu picioarele, rezemându-si genunchii de ceva solid, reusind sa-si scoata capul.

Fu izbit de gerul ca un metal lucios si nemilos, de aerul prea tare pentru plamânii lui. Ii trebuia timp ca sa se obisnuiasca; te poti obisnui cu orice, odata ce te-ai obisnuit cu viata, oare cine spusese asta, vreun poet handicapat, nebun...

Afara isi dadu seama ca inca e intreg: se putea misca. Dar inca nu se ridicase in capul oaselor.

Zapada era inalta si moale sub trupul lui, neprofanata de urme de nici un fel. Copil fiind, isi aminti, recunostea urmele oricarui animal intiparite pe obrazul imaculat al zapezii; urme de cotofana ori de fazan, de lup, de vulpe, pârs sau nevastuica.

Ramase intins pe spate, privind cerul tot mai intunecat, tot mai greoi, ascultând. Deslusi soapte hulpave de flacari mistuind aerul inghetat, Isi intoarse capul si zari pâlpâierea, miscarea pricinuindu-i insa o durere adânca undeva in sira spinarii.

- Isabela? intreba inspaimântat de tacerea ei. Isabela!...

Iar ea gemu usor, exact ca atunci când faceau dragoste: avea glasul blând si, totusi, parca de copilandru, usor lezat, ca al unei femei ranite.

- Vladimir?...

Chemarea ei ii umplu sufletul de neputinta.

II

Acesta a fost inceputul. Sau sfârsitul. Caci orice inceput presupune un sfârsit. O scoase, indepartându-se amândoi, târând-o pe zapada pufoasa.

In dreapta, râul se prelingea molcom, impasibil; râul nu are amintiri. O ceata zdrentuita se ridica de pe luciu-i sfarâmat pe alocuri de unde argintii.

- Iti poti misca picioarele?

Nu putea. O-ntinse pe malul inghetat si isi cauta batista, stergându-i floarea de sânge de pe obraz.

- Saruta-ma, ii sopti ea.

Ii intinse usor fruntea, apoi ochii si buzele; buzele ei i se pareau reci. Priveau masina cuprinsa de flacari, era ca un rug imens pe albul zapezii, pe acel fundal inmarmurit, aproape infricosator al podului. Era prea rigid, prea semet, parca dintr-o alta lume. Pot, oare, oamenii construi asa ceva?

Rugul... Isabela, sprijinita in mâini, plânse incet. O-mbratisa, mângâindu-i parul intunecat, sarutându-i din nou fruntea; nu mai sângera.

- Mi-e frig, sopti. Te iubesc, Vladimir... Mi-e frig si mi-e frica.

Si Vladimir stiu ca de el depinde totul: s-o urce pe sosea, apoi, daca nu trecea nici o masina, sa incerce sa treaca podul. Pe portiunea aceea de sosea se circula putin si mai ales iarna. Dincolo de pod insa se afla un catun, acolo puteau gasi pe cineva dispus sa-i ajute. Acolo puteau fi gazduiti de oameni.

Treptat, inserarea invalui valea, grabita poate si de ceata care se pogorâse peste râu ca un suflet bolnav, imens si rece. Li se parea ca e tot mai frig, apoi incepu sa si fulguie, era o ninsoare rece si pacatoasa, ninsoare-n inserare...

Iar masina continua sa arda.

III

Cred ca ma descurc, rosti, ridicând-o pe fata, sprijinind-o pe umar si, privind apoi pentru ultima oara masina cuprinsa de flacari, incepu sa urce. Cred ca ma descurc, dragostea mea... Zapada e inalta, picioarele-mi aluneca la tot pasul, ma ajut cu o mâna, cu cealalta strângându-te la pieptu-mi... Da, iubire. Acum nu mai plângi pentru ca stii ca va fi bine, gândeste-te doar la noi, gândeste-te la dragostea noastra, o ruga, alunecând apoi, lasându-se in genunchi, aproape lipindu-si trupul de terasamentul inghetat, pierzându-si fularul, dar nemaiintorcându-se inapoi, uimit din nou de propria-i luciditate, fara sa simta teama, fara furie si fara pareri de rau, strângând-o pe Isabela, simtind ca si-ar da viata pentru ea.

Poate ca nici nu e asa de grav, gândi. Poate ca n-ar fi trebuit s-o misc, dar cum s-o lase acolo; si se opri privind spre râu.

Invaluit acum in intunericul alburiu si inecat in ceata pustie, podul semana cu un balaur cocosat, aplecat deasupra râului.

Cred ca ma descurc, isi zise, macar de-ar veni cineva. Doamne, macar de-ar veni o masina, de s-ar opri... Dar cine sa vina, e iarna, e aproape noapte, iar oamenii stau acum la casele lor. Cred insa ca ma descurc de minune, nu-i asa, Isabela, dragostea mea? Nu-i asa ca am dreptate?

Si ajungând sus, lânga pod, se opri ca sa-si traga sufletul. Dar nu mai era obosit, nu mai sunt obosit, Doamne, apoi râse straniu, simtind ceva ciudat, ceva placut si neplacut in acelasi timp, cred ca ma descurc, gerul e usturator, iar podul abia se mai zareste prin ninsoare si prin ceata laptoasa, dar parca nici nu e ceata, grai, avea impresia ca se va risipi, umezeala si frigul ii acaparara treptat fiinta, parca dizolvând-o.

- Ce naiba, exclama, tu simti, Isabela?

Caci se petrecea ceva straniu in el si-n preajma lui, simtind ca apartine râului, cerului, zapezii...

- Isabela, tu nu simti? Iar ea-l privea cu ochii mari si goi, uite podul, ii sopti, mângâind-o, uite podul, iubirea mea...

Dar parca era un alt pod de-acum, parea luminat de un nimb crepuscular, era alb si nesfârsit, atât de alb incât te minunai si ti se facea teama.

VI

Se-aude acum tropotul cailor si fâsâitul unor talpi lunecând apasat pe omat; si asta-i din poveste...

Unul din tarani trage de haturi, injurând si silind caii sa se opreasca. Priveste: coboara de pe sanie amândoi, frecându-si mâinile intepenite de ger.

- Acolo-i, rosteste cel care tinuse de haturi, aratând spre piciorul podului. Ada si felinarul ala ca sa vedem mai bine.

Si se scotocesc prin buzunare si isi aprind câte o tigara, pe urma isi dau drumul sa alunece pe panta terasamentului, bodoganind.

Un fum subtire si albastrui se ridica de printre fiarele inegrite, din masina a mai ramas doar un schelet bizar, aproape caraghios, acum pare o insecta moarta, ninsa de scrum, intunecând albeata zapezii.

- Ia vezi, rosteste cel cu felinarul, si taranul se apleca peste fiare, parca ferindu-se sa le atinga.

- Is acolo, spune ragusit. Si el, si femeia: is scrum. Te pomenesti c-au murit când s-o pravalit masina, nici n-au mai apucat sa iasa...

- La dracu! izbugneste cel cu felinarul, scuipând. Oare de ce se opresc sa moara toti aici, la podul asta blestemat?...

Si mai zabovesc putin, stingheriti parca de prezenta mortii, pornind apoi alaturi, urcând terasamentul inghetat, pufaind.

Aceeasi poveste din poveste, ti-o spun. Prea trista poveste a Isabelei si a lui Vladimir. Aceeasi poveste intru poveste.

Dar cine stie, poate ca ei sunt fericiti de-acum...

© Ladislau Daradici